

Kégl Ildikó **tócsalét**

az időnek karja van,
mindig eltaszít és néha átölel,
a végeesség az anyaméhben fogan,
tudtuk már a legelején, hogy
neked se jár több átlag
két és félmilliárd dobbanásnál,
persze, ha nem jön közbe semmi,
de miért ne várankoztathatnád
meg a halált azzal, hogy
mielőtt elmész, még
megérkezel ebbe a világba,
gyalogolj bele a tócsányi
létbe, fürödj meg benne,
játssz életet, míg fel nem
szárítja tested a szívtelen nap

nagy sötét gödör

harangszó nehezedik
a fagyott orgonabokorra,
metsző hidegben varjak
károgása szakad ki az égből,
nagy sötét gödör a hétfő,
anyámat beletemetik,
lapátok jönnek fekete
cipős emberek kezében,
akik sárrögökből fullasztó
dallamot komponálnak,
mire elfogy ez a barbár dallam
felépül anyukám új otthona,
jaj, de fázom én ebben a világban,
vacogva nézem, milyen tájidegen
anyám fejfája a temetőben,
arra gondolok, mi lenne,
ha egyszerűen odamennék,
és kitépném a friss hantból ezt
a szörnyű jelet, de nem akarom
megbotránkoztatni a gyászoló
tömeget, pedig ha nem lenne
jel, talán jelölt sem lenne,
Istenem, nagyon bántja
szépérezékemet, hogy anyám
többé nincs az élők között